

Elégia

Marina Cvetajeva-Efronnak

Ó, a világegyetembe veszők, Marina, csillagok zuhanása!
Nem sokasítjuk meg őket, csapódjunk oda bármely
csillagzathoz! Az egészben mindennek állandó száma
van.

Így aki lehull, a szent számot az se kisebbítheti.
Minden lemondó bukás az ősforrásba zuhan, s ott gyó-
gyultan kap erőre.
Hát minden csak játék, azonosság váltakozása volna, ki-
lengés,
sehol egy név vagy a valahol-otthonos érzet csekély ho-
zama?

Hullámok, Marina, tenger vagyunk! Mélységek vagyunk,
Marina, s az égbolt.
Föld, Marina, a Föld vagyunk, ezerszeres tavasz, s mint
a pacsirta,

kit a láthatatlanba zuhint kitörő örömeke.
Ujjongani kezdtünk, de az fölül is múlt minket egészen;
s hirtelen, a súlyunk panaszba fordul, lefokozva a dalt.
De valóban az volna, panasz? Nem az ifjabb ujjongás,
a mélybe hanyatló?

S a lentebb istenek is a dicséretet áhítazzák, Marina.
Hisz az istenek olyan ártatlanok, úgy várják a dicsére-
tet, mint a diákok.

Dicsérni, kedves, pazaroljuk el magunkat a dicséretben.
Semmi sincs, ami a miénk volna. Kezünket egész kis idő-
re ráfektetjük a virág töretlen
nyakára. Ilyet a Nílus partján, Kóm-Ombóban láttam.

Így áldozzák fel, Marina, önmagukat, áldozatul, a kirá-
lyok.
Mint az angyal jár, hogy a megmentendők kapuit beje-
lölje,

színre gyengéden, ehhez, amahhoz úgy érünk hozzá né-
hanap.
Ó, milyen messzire vannak a távoliak, ó, milyen sokfele
szóródnak, Marina,
még ha a legbensőbb is erre a mentség. Mindegyik jel-
adó, és semmi, de semmi más.
Ha az egyetlen ügyünket egyvalaki, aki hozzánk hasonló,
már nem bírja tovább, és úgy dönt, hogy elszántan neki-
lát,
az a halk dolog bosszút áll, s megöli. Mert, hogy halálos
ereje van,
tapasztaltuk visszafojtottságán, érzékenységén,
különös képességén, hogy az élőbből általa még
túlélő lehet. A nemlét. Hisz tudod, mily gyakori,
hogy egy vak parancs visz minket új születés
jeges előterein... Minket visz? Testet, amely csupa szem
a számtalan vonakodó szemhéjak alatt. Viszi az egész
emberi nem belénk hajított szivét. S amerre a vándorma-
darak raja száll,
maroknyi csoportot visz, lebegő alakváltozásaink képét.
A szerelmeseknek nem volna szabad, Marina, nem volna
szabad tudni szemernyre se
a végső esésről. Kell, hogy örökre új legyen.
Csak a sírjuk öreg, csak a sírjuk emlékszik, ha belepte
is a síró
fa alatt a homály, emlékszik az időknek legelejére.
Az a sír beszakadhat; de ők maguk úgy hajlanak, mint a
vessző,
mekkora roppant ívesülés ez, míg kigömbölyödik belő-
lük a dús koszorú.
Hogy sodródnak a májusi szélben! S az örök legközepé-
ből,
melyben lélegzel, sejtessz, a pillanat kirekeszti őket.
(Ó, hogy értelek én, női virág, ahogy egyazonos vagy
az örökzöld cserjével. Hogy áradok szét az éjszakai le-
vegőben,
mely téged érint legközelebb.) Az istének korán megta-
nulták

az alakoskodást a félbe maradtak előtt. Mi belakjuk a
 pályát,
 teljes egészé telitődve, akárha korongjában a hold.
 Sem az apadás idején, sem a forgás hétköznapjaiban
 nincs, ki fogyatkozásunk kitelítse, csak
 a magányos utunk az álmatlan táj felett.

Rainer Maria Rilke

Újévre

Boldog új évet – tájat – hajlékot!
 Ahol levelem ér – tévedés, hogy
 Zsíros-zsurlós fűvű (tejelők
 Dús legelője), – fenti meződ
 Kong, bong, mint Aeolus puszta tornya.
 Első levelem küldöm arról a
 Tegnap, nélküled csak hiány-
 Földről, mely neked már csak parány
 Csillag. Így lesz visszavonulásból
 Visszakozás – szeretet az egykor
 Szeretettből, s képzelt: képzeletből.
 Elmondjam, a te... hogy tudtam erről?
 Se földindulás, se lavina.
 Bejött valaki – kedves – ki, ha
 Nem te. – A legfájóbb hír. A Hírek
 Lapban. – Elolvashatnám a cikket?
 – Hol? – A hegyekben. (Ablak, fenyőág.
 Lepedő.) – Nem jár magának újság?
 Á, a cikket? – Ne. – De... – Megkímélne...?
 (Krisztust nem adom ki fecsegésre.)
 – Szanatóriumban. (Bérelt éden.)